

[Henning Philipsen.]

og på den måde kommer ud af det uddannelsessystem, som det civile arbejde skulle kunne tilgodeses med.

Hvad angår ungdomsydelsen, vil jeg godt gøre den bemærkning yderligere, at der jo også er forskel i den måde, hvorpå den bliver forvaltet i provinsen og i København.

Jeg skal med disse få bemærkninger sige, at vi anser forslaget for at være forfejlet både i dets sigte og i dets hensigt, for hvis det konservative folkeparti havde haft det til hensigt, som forslaget angiver, havde man ikke stemt til finanslovfstemningen om bevillingerne til støtte til unge under EFG-uddannelse, som man gjorde, og alene af den grund vil vi afvise forslaget.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti betragter arbejdsløshedsproblemet og herunder ikke mindst ungdomsarbejdsløshedsproblemet som et af vore største problemer. Vi har her fået et forslag, der, som det er nævnt tidligere, er et forslag til en deløsning af problemet.

I kristeligt folkeparti har vi nedsat et udvalg, som udelukkende beskæftiger sig med ungdomsarbejdsløsheden, og hvori vi har taget unge af forskellig slags ind. Ved at følge dets arbejde bliver man klar over, at ungdomsarbejdsløshedsproblemet er et meget kompliceret problem, som ikke løses ved en tilfældig indsats hist og her. Det hænger sammen med selve det, at der går så mange arbejdsløse, og selve det med pensionsalderen og meget, meget andet.

Men vi er villige til i udvalget at se på, om forslaget kan virke fremmende på beskæftigelsen for unge.

Jørgen Jensen (DKP):

Først vil jeg gerne benytte lejligheden til at understøtte kravet om, at der kommer en mere generel diskussion om ungdomsarbejdsløsheden og det, vi kunne gøre for den, og samtidig vil jeg efterlyse forslag, som man også arbejder med, om følgerne af ungdomsarbejdsløsheden — jeg tænker her på arbejdsløshedslovgivningen og 180 dages reglen. Det haster med at få det frem.

Ellers vil jeg godt sige, at vist er det alvorligt at rammes af arbejdsløshed, også når man er ung. Derfor kan alle vel være enige om de indledende bemærkninger til forsla-

get. Men jeg synes også, at det i og for sig understreger, at krisen og arbejdsløsheden kan udnyttes til det mest utrolige. Vi har være igennem en lovgivning, som betød sociale nedskæringer: det var nødvendigt, fordi man skulle have skattelettelser på grund af krisen. Vi har haft generelle arbejdsgivertilskud. Vi har haft tilskud til arbejdsgiverne, for at de kunne opfylde de krav, som var rejst herindefra til miljøforbedringer. Vi har haft tilskud til betaling af dyrtidstillæg, uden at vi havde nogen som helst kontrol med, at man udbetalte dyrtidstillægget fra arbejdsgivernes side. Vi har også, som det allerede er nævnt heroppefra, vedtaget at betale udgifterne til teknisk skole for mestrene. Og man diskuterer ikke mindst i disse dage — vi har jo lige set et parti fremlægge forslag til en helhedsløsning, hvor man med henvisning til arbejdsløsheden ønsker, at arbejderklassen og den brede befolkning skal betale til dem der i forvejen har rigeligt.

Derfor synes jeg, at hele dette forslag lugter af, at man nu også vil benytte ungdomsarbejdsløsheden til at gennemtvinge tilskud til arbejdsgiverne uden nogen som helst kontrol med eller sikkerhed for, at disse tilskud ikke bliver benyttet til at presse lønnen, og til, som det allerede er nævnt, at presse andre ud i arbejdsløshed, fordi man her får tilskud til de unge.

Vi kan ikke løse ungdomsarbejdsløsheden isoleret. Vi kan, hvis vi vil, sætte ind over for arbejdsløsheden generelt, hvis vi erkender, hvad årsagen er til arbejdsløsheden. Det er planløshed, det er det forhold, at profit-hensynet alene er bestemmende for den økonomiske aktivitet, og så hjælper det jo ikke at sige, at der er små håndværksmestre, som også bliver udnyttet i dette samfund. De bliver også udnyttet, fordi kapitalhaverne skal have en rente, som lægger en byrde på småhåndværksmestrene.

Må jeg så lige sige til fru Lone Dybkjær, at når det er dem under 25 og over 50 år, der bliver hårdest ramt, så er årsagen at de er svagest stillede. Det er kvinderne også på arbejdsmarkedet; det er simpelt hen en kynisk krig, der foregår. Når produktivitetstigningen i 1975 har været større end i de foregående år, skyldes det bl. a., at arbejdsgiverne med krisen og arbejdsløsheden som middel har kunnet tvinge dem, der ikke